

nedávno jsem od jednoho novináře dostal překvapivou otázku: „Myslíte si, že je něco na tom, že čím je člověk starší, tím je šťastnější?“ A svůj dotaz doprovodil „senzační“ statistikou: „Jedna studie chicagské univerzity zjistila, že v osmnácti se šťastná cítí třetina Američanů, v osmdesáti je šťastná celá polovina.“ Nakonec jsme se sice dohodli, že na takovou hloupost odpovídat nebudu, ale přiznávám, že se mi ten blábol neustále vtírá pod kůži a že, pakliže si chci zachovat zdravý rozum, musím se s touto i s jinými obdobnými „pravdami“ vypořádávat, a to sice proto, že jsem přesvědčen, že mým uměleckým i naším lidským nejhodnotnějším kapitálem by měla být neustálá vnitřní intelektuální nejistota. Dělán všeho proto, abych svou tvorbou, avšak i běžným chováním neustále sám sebe i jiné provokoval k tomu, abychom já i oni nebrali kvalitu našeho současného poznání příliš vážně, neboť vše, a v divadle obzvlášť, je, jak dobře víme, v pohybu a co platilo včera, nemusí platit dnes. Neboť:

“Co bylo včera,
už není dnes!
A zítřek?
To je vždycky
tak trochu
třaskavá směs!”

Co může být v umění hloupější než pěstování tradice jistých konkrétních intelektuálních pseudohodnot, které nás v podstatě otupují, protože nám vnucují levné názory na to, co je dobré a co špatné, aniž bychom to podrobovali neustálému osobnímu zkoumání?

Takže je člověk šťastnější v závislosti na svém stáří? Kdyby mi z té nejmenované chicagské univerzity poslali dobrou láhev vína, mohli ušetřit na jistě nákladné studii. Jasně, že když je člověk starší, cítí se šťastnější – co už mu zbývá, že? (chichichi...) A mladí lidé? Těm je přece nespokojenost v tomto věku geneticky předurčena. ...ale doopravdy, jsem odpůrcem všech podobných výzkumů. Mnoho z nich totiž vzniká jenom proto, že ti lidé, co si je vymýšlejí, nemají nic skutečně podstatného na práci! Tyto a jim podobné „výzkumy“ rádoby vědců vůbec nic nevyovídají, a to sice proto, že prostě jeden člověk se cítí skoro pořád nešťastný a u jiného zase převládá pocit štěstí, ale co s tím počítáním, dělením štěstí a neštěstí? Kde se v tom dá najít nějaký recept? Například pro ten šťastný život? Anebo pro něco jiného. Je to prostě nesmyslná snaha úplně stejná jako třeba chuť definovat tzv. národní charakter. Oni ti různí pseudovědci a pseudofilosofové ve své nedostatečné intelektuální výbavě zapomněli, že věci jako štěstí, neštěstí, charakter apod. neexistují jako společenské fenomény, nýbrž jako výsadní soukromá emoce, stav atd. A jestli někoho zajímá, zdali jsem já sám osobně šťastnější, než jsem byl, když jsem byl mladý, tak prostě nemohu seriózně odpovědět z obdobných důvodů, které popisuju výš. Mé dnešní osobní a nepřenosné štěstí je absolutní, stejně jako bylo mé osobní a nepřenosné včerejší neštěstí. A tak nějak se to jako u každého střídá v různých odstínech s převažou jednoho, či druhého a je to pro cizí pozorovatele podobně nepochopitelné, jako proč tamten miluje právě tamtu... Všichni se snad snažíme být šťastní teď i propříště, jako by nám let nepřibývalo...

Vždyť každý okamžik, do něhož „slepí vstupujeme“ a ve kterém následně a stále dokola konfrontujeme pocit naší spokojenosti – našeho štěstí, je absolutně nový. Nic se neopakuje! To se ví už dost dávno: „panta rhei“. A sebelepší statistika či sebedražší „vědecký“ výzkum nás receptem na štěstí nevybaví.

I zde se divadlo projevuje jako přesný odraz našich životů. Vždyť i tituly, které jsem režíroval vícekrát, byly vždy a ve všem nové. Přes stejný text, přes stejnou hudbu... Miluju ten proces, kdy z prostého textu – divadelního scénáře, z notové partitury – vzniká reálný tvar, ve kterém nám konkrétní lidé za pomoci vypůjčených myšlenek a intonací, avšak vždy s osobitým a vždy **novým** výkladem, předvádějí divadelní situace a poetické obrazy a přivedou nás v tom kouzelném divadelním světě k zamyšlení, ke smíchu, či k slzám. Je to velmi podobné zástraku stvoření a my, co děláme divadlo, to tak vnímáme. A čím profesionálnější kolegové se k takovéto práci sejdou, tím je výsledek úžasnější. A kdo mi nevěří, přijďte si to zkontrolovat do Městského divadla Brno...

Jako novinku jsme pro diváky připravili kabaretní večery, plné zábavných scének, filmových dotáček a tanečních a pěveckých vystoupení, které reagují na aktuální dění kolem nás. První dvojdíl jsme věnovali dovoleným a vínu a vznikl z pera autorů: Michal Isteník, Alan Novotný, Igor Ondříček, Jakub Uličník. Záznam pořídila Česká televize. Celkem uvedeme 10 kabaretních představení ve dvouměsíčních intervalech.

CABARET

Jako Brno

KABARETNÍ PŘEDSTAVENÍ NA ČINOHERNÍ SCÉNĚ

13. a 14. ZÁŘÍ 2013

foto: JEF Kratochvíl

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

PARTNEŘI DIVADLA

Ivan Wernisch JE ŘÍJEN

Je říjen. Zlaté oči psů
tam u nás. A já v Paříži
a nemám ani sous
a sedím za mříží.

„Ovšem kultura, kulturní společenství, to nejsou jen knihy, obrazy a učené společnosti. To jsou také civilizované vztahy mezi lidmi, společně uznávaná hierarchie hodnot, skromné, ale i nepovolné národní sebevědomí, úcta k tradici i k poctivé práci i poctivému slovu, podpora těch, které jsme si zvolili, dobré školy, čisté vlaky i hospody s čistými ubrusy a vřídlnou obsluhou...“

Pavel Tigrid, rozený Pavel Schönfeld;
významný český spisovatel, publicista a politik.

Klaus Mann

MEFI^{STO}

režie Petr Kracik

foto: Jef Kratochvíl

V rámci oslav eske státnosti jsme byli pozvání do Bruselu, abychom reprezentovali eske divadelnictví s inscenací *Me-fisto*. Navázali jsme tak na loňský úspěch, který u belgického obecnstva sklidila komedie *Jakub a jeho pán*.

Martin Havelka
s Evelínou Kachlřıřovou
a Lucı Zednıřkovou

25. ZARI 2013

THEATRE DU VAUDEVILLE – BRUSEL

ČERT TĚ VEM

DAVID KACHLÍŘ

Obměněné přísloví by mohlo odstartovat i dnešní rozhovor s Davidem Kachlířem. Bez něj by totiž jen s mírnou nadsázkou nic z toho, co se děje na jevišti Městského divadla Brno, nebylo vidět – ale jeho osobně, stejně jako každého dobrého osvětlovače, diváci vlastně skoro nikdy nevidí.

tato profese během posledních 20 let výrazně vyvíjela, což stále trvá... Asi nejrazantnější změnou byl přechod z analogových technologií na digitální. Halogenové lampy nahradily výbojky a LED diody, manuální řízení zase počítače. S narůstajícími technickými nároky se také postupně vyprofilovaly jednotlivé pro-

Pod světlem bývá největší tma

Mistr osvětlovač, mistr světla, světla... světelná režie, ale dnes také třeba light design. Jaké je tedy to nejpřesnější označení vaší profese?

V podstatě všechny tyto termíny jsou použitelné. Ve světě se správně označuje tato profese „lighting design“.

Je to trochu slovíčkaření, ale předpokládám, že i v tom jazykovém vývoji se odráží změny, které se do vaší branže s technickým vývojem promítly...

Když jsem nastoupil do divadla, pracoval tam kolega, který se vyučil „osvětlovačem“. Kdysi dávno tedy dokonce existoval přímo takový učební obor. Samozřejmě tehdy se jednalo spíše o šikovného elektrikáře v divadelním prostředí. Z technického hlediska se skutečně

fese: LIGHTING DESIGNER – člověk, který by měl všemu nejvíce rozumět jak technicky, tak po stránce výtvarné. Má plány, výkresy, půdorysy a na základě různých indicií musí sestavit „lightplot“, tedy přesný plán světla na připravované dílo. LIGHT OPERATOR: to je člověk, který sedí za osvětlovacím pultem a všechno naprogramuje tak, aby byly splněny požadavky lighting designera, čili programátor. FOLLOW SPOT OPERATOR: štychař. LIGHT CREW: ostatní profese související se světly na představení. U nás je to například tzv. „spodkař“, tedy člověk, který je neustále poblíž jeviště a stará se o všechny přestavby, kde je zapotřebí něco zapojit, přepojit, pomoci herci se svítícím kostýmem apod.

Jak a kdy jste se k této práci dostal?

V roce 1990 jsem nastoupil do divadla (tehdy bratří Mrštíků) jako kulisák na inzerát v novinách...

I show Davida Copperfielda stojí hodně na možnostech světla – co všechno lze se světly na jevišti dokázat? Dokážete si nejen na něco posvítit, ale i něco nechat zmizet?

Divadlo atakuje divákovy smysly prostřednictvím zraku a sluchu. Světlem lze vyjádřit mnohé, často zcela elementární změny prostředí, nálady, rytmu... Ovšem vždy v součinnosti s ostatními složkami. Prostě jedno bez druhého se neobejde.

Před několika lety jste dostal i cenu Křídla v kategorii Bezpečné zázemí. Pro diváky jsou pochopitelně důležité efekty a zdůraznění některých míst, jak ale světla vnímají herci na jevišti? Co je důležité pro ně?

Myslím, že herec vnímá, že mu něco svítí (nebo v horším případě nesvítí) do obličeje, ale spíše musí vnímat prostor, to je pro něj asi důležitější. Často se však stává, že je režiséro-
vým záměrem nasvítit herce jasným, úzkým kuzelem světla, kdy je zapotřebí dodržet prostor s přesností třiceti centimetrů, což zpravidla řešíme nenápadnou značkou na podlaze apod. V našem divadle se herci většinou ve všech rolích alternují, takže nejlepším zrcadlem je pro ně sledování alternanta v prostoru během hlavních zkoušek.

Kdo určuje, jak se bude svítit? Režisér, výtvarník, vy nebo všichni společně?

To je velmi různé. Každá inscenace je vždy něčím novým. Někteří režiséři si až s puntičkářskou přesností nadiktují, jak se bude svítit, jiní čekají, s čím přijdu, a pak korigují, další jen řeknou: „Nějak mi to nasvíť,“ a dále se tím nezabývají. Osobně rád spolupracuji

se všemi (neopomínejme choreografa), protože čím lépe pochopím společný záměr, tím lépe bude celé dílo vypadat.

Kolik světelných změn bývá průměrně za představení? A kolik nejvíc, a naopak kolik nejméně jste jich musel zvládnout?

Průměr na muzikálu je zhruba 200. Já nevím, neeviduji to. (smích) A hlavně je to jedno. Počet změn o ničem nevypovídá...

Nejčastější otázkou pro herce bývá, zda má nějakou vysněnou roli. Máte i vy nějakou hru, kterou byste rád světelně režíroval, a proč?

Rozhodně ne. Já chci svítit všechno, co „má koule“ a co mě baví. Kvalitní drama, našlapaný muzikál, to je fuk, hlavně mě to musí chytnout. Nakonec, jsem taky divák, že?

Neměl jste někdy při představení ze všeho nejvíc chuť zhasnout?

Ale to víte, že měl. Divadlo je živá forma umění a holt i já mám nějaký vkus, do kterého se ne vždy všechno vměstná... Ale našťastí se to stává jen zřídka, jinak bych totiž určitě dělal jiné zaměstnání...

*Text: Jiřina Veselá,
foto: Jef Kratochvíl*

V rámci Mezinárodního hudebního festivalu Špilberk, pořádaného brněnskou Filharonií, se rozezvuly hradní zdi pevnosti melodiemi muzikálu Andrew Lloyd Webbera *Jesus Christ Superstar*. Herci nastudovali spolu s orchestrem MdB pod taktovkou Dana Kalouska koncertní verzi v anglickém jazyce, pro snazší orientaci v příběhu byly promítány i české titulky. Zasloužené ovace sklídili Dušan Vitázek, Petr Gazdík, Ivana Vaňková, Viktória Matušovová, Kateřina Klečková, Marta Prokopová a další.

Foto: JEF KRATOCHVIL

Andrew Lloyd Webber & Tim Rice
**JESUS
CHRIST
SUPERSTAR**
muzikál

Režie **Stanislav Moša**

22. a 23. SRPNA 2013

ŠPILBERK BRNO

V OSLNĚNÍ

DUŠAN VITÁZEK

Kdybys dostal roli v americkém filmu, jakou bys bral nejraději – hnusáka, nebo kladáse?
Jakože by mi někdo nabídl roli v americkém filmu? A ještě bych si jako mohl vybírat? Vy máte pro mě roli? Jak to je? Já asi nerozumím otázce.

Co tě v hereckém povolání nejvíc vyvede z míry?

To je jednoduchá odpověď. Já sám. A to většinou úplným pitomostma.

Co pro tebe znamená pojem svědomí?

Svědomí, to je tam, kam říkáme dětem, že je vezme čert, když budou zlobit.

Uměl bys pojmenovat společenské zlo a společenské blaho?

Společenské zlo je, když někdo vymyslí, že

Jsem hodně tichej...

bohatší lidi budou platit vyšší daně, a řekne, že to povede ke společenskému blahu.

Stačí ti adrenalin, který získáš při práci na jevišti, nebo vyznáváš ještě na doplnění některý z adrenalinových sportů?

Baví mě skialpinismus, paragliding, triatlon a tak, ale tyto sporty používám spíš k vyprazdňování přetlaku než k doplňování adrenalinu.

Se Svetlanou Janotovou
v muzikálu *Pokrevní bratři*,
režie: Stanislav Moša

Inspirovala tě někdy žena k něčemu zvláštnímu? K něčemu mimořádnému?

Ženy nás inspirují pořád, na každém kroku, jsou to naše múzy, bez kterých bychom byli jenom prázdní divočáci. To je vůbec dobře, že ty naše ženy jsou tady s náma, fakt, paráda.

*S Ivanou Vaňkovou
v muzikálu Jekyll a Hyde,
režie: Petr Gazdík*

Koho jsi uznával z generace poválečných herců?

Neuznávat můžu jenom ty, které neznám. Jinak uznávám úplně všechny.

Existuje něco, co jsi hrubě podcenil?

Jeden hezký večer před prázdninami jsem podcenil Muškát moravský. No a tak všeobecně zřejmě studium.

Narazil jsi v životě na hodně nepřátel?

Nenarazil. Když se někdy trápím, tak mi moje Pavlínka říká, že největším nepřítelem jsem sobě ja sám a má velkou pravdu.

No a závěrem si stříhnu otázku feldkuráta Katze Švejkovi, piješ koňak?

Poslušně hlásím, že ve službě se chlastat nesmí.

Nemusíš šetřit slovy, a pokud tě napadne něco, co bys svým fanouškům chtěl říct, sem s tím.

Byl jsem asi stručnej, ale já už jsem zkrátka takovej, jo a ještě jsem hodně tichej. (smích)

Text: redakce,

foto: Tino Kratochvil, jeř Kratochvil

Neobyčejné herectví obyčejného člověka – tak zní název životopisného portrétu Jiřího Tomka z pera profesora Zdeňka Srny. Bonmot titulku vyjadřuje v kostce vše. Tajemství mimořádné herecké osobitosti Jiřího Tomka spočívalo v kouzlu, jímž vždycky dokázal získat důvěru diváka v opravdovost své herecké výpovědi. Tato neobyčejnost kořenila hluboko ve zkušenostech běžného, obyčejného života.

Narodil se 17. února 1931 v Třebíči. Třebíč byla Tomkovi pouze místem narození, dětství i mládí prožil v brněnských Židenicích, léta jeho uměleckých začátků, vzrávání a posléze hereckého mistrovství byla spjata s brněnským divadelním a celým kulturním životem. Vystudoval herectví na Divadelní fakultě JAMU. Svou první profesionální sezónu (1953–1954) začal sice ve Slováckém divadle v Uherském Hradišti, odkud byl povolán k základní vojenské službě, ale hned po vojně na jaře 1956 stal se členem Divadla bratří Mrštíků a tomuto stánku Múz na Lidické ulici, od roku 1993 nesoucímu název Městské divadlo Brno, zůstal věrný plně půlstoletí, celou svou hereckou kariéru (s nepatrnou výjimkou jediné sezóny 1966–1967, kdy to zkusil napřed v pražském divadle E. F. Buriana a vzápětí v brněnské Mahenově činohře). Věrnost brněnskému prostředí vyplynula z vnitřního vztahu ke zdejšímu divadlu, k městu, v němž vyrůstal, k přátelům a v neposlední řadě k ideální ženě, kterou šťastně našel v herecké kolegyni Jiřině Prokšové. Přes nemalý zájem i příležitosti obětoval kus svého věhlasu i snadnější přístup k filmovým a televizním rolím a nevyměnil Brno za pražské centrum. Ani v průběhu času neztratil mladickou opravdovost, s níž ctil své kamarády: někdejší skaut vodního oddílu nezapomínal, jakou cenu má slib či čestné slovo.

Divadelní život přinesl Jiřímu Tomkovi na dvě stě padesát rolí, nebývale širokou paletu uměleckých úkolů a ve všech prokázal schopnost vyrovnat se s nimi osobitě, po svém. Lecos mu bylo bližší, s něčím se pral, ale nikdy neodvedl roli jen „levou rukou“, neodbyl ji. Nebyly to vždy velké či hlavní postavy, ale jakékoliv herecké úlohy dokázal plnit na neobyčejné úrovni. Měl talent od Boha, jak se

IN MEMORIAM

JIŘÍ TOMEK

říká, schopnost originální tvůrčí interpretace a přitom byl pracant s pocitem odpovědnosti. Tomkova tvorba nesla základní rysy vycházející z jeho lidského charakteru i uměleckého vyznání člověka a herce. Základní tónina, v níž rezonoval, žil i tvořil, byla neokázalost, obyčejnost běžného občana. Je o něm známo, že měl bytostný odpor k dunění patosu i k ostentativním gestům, že nesnášel oslnivost jevištního čarování, stejně jako lesk parád a konvencí společenských příležitostí. V jádru byl Jiří Tomek člověk velmi plachý a odtud pramenila jeho někdy ležerní neformálnost, zdánlivá nevybojnost či nediplomatická přímočarost. Na rozdíl od některých kolegů svého povolání nemiloval herecký exhibicionismus, ono sebedpředvádění jak na jevišti, tak i v osobním životě. Sám vždycky byl v tom pravém smyslu slova mužem z ulice,

který na vlastní kůži důvěrně zná myšlení a cítění těch, kterým říkáme malí lidé. Právě toto hluboce prožité „plebejství“ bylo také základním úhlem jeho uměleckého pohledu, principem jeho osobnostního výkladu jakékoliv role. Jedno z tajemství hereckého mistrovství Jiřího Tomka bylo ukryto ve vnitřní spjatosti hlasového projevu s výrazem mimickým. S tím pak úzce souvisela i pozoruhodná, neobyčejná přesvědčivost, s níž uměl v každé své postavě – ať velké nebo epizodní – vstoupit do psychiky a srdce diváka. V Tomkově herecké inteligenci a etice nebylo „malých rolí“ a jeho vědomí, že opravdovou kvalitou jevištního díla spoluurčují všichni jeho účastníci, bylo neobyčejně silné. Nebyl prosazující se hvězdou či sebestředným protagonistou (ač na to jeho talent a popularita měly nemalý nárok), vždy zůstal citlivým členem jevištního kolektivu. Rytířské heslo krále Jana Lucemburského „Ich dien“ si doplnil na „Sloužím divadlu“ a dodržoval ho poctivě. Velice záhy po nástupu k „Mrštíkům“ se ukázalo, že doménou mladého herce nebudou role milovníků, do nichž byl zprvu obsazován,

nýbrž polohy komediální. V komických partech se stále výrazněji uplatňovala jeho herecká bezprostřednost, schopnost postihnout člověčinu muže z ulice právě tak jako jemný smysl pro humor. Ryzí komediantství Tomkovo ponejprv publikum i kritiku zaujalo ve výtečné charakterizaci sluhy Thulia v Lope de Vegově hře *Taneční mistr* (1957); ještě téhož roku předložil herec vizitku svých skutečných kvalit v noblesní, jakoby nesměle komediální kreaci Flicota, venkovana v uniformě Bréalových *Husarů*. Stvrdil je pak rolí Faráře v satirické Gyárfásově veselohře *Nanebevzetí plukovníka Heiliga* (1959), a v plné míře prokázal postavou zapomenutého, zanedbaného čertovského tvora Trepifajksla z Drdových *Dalskabátů* (1960), která se stala jakýmsi milníkem: od ní na dlouho vedla silná, i osobním tíhnutím herce preferovaná, komická linie Tomkovy tvorby. Souviselo to i s hercovým obdivem k umění Jana Wericha, jehož herecké party Tomek vždy výsostně po svém naplňoval ve všech hrách, které se z dílny Osvobozeného divadla objevovaly na repertoáru „Mrštíků“: *Kat a blázen* (1964

*Jiří Tomek
s Radkou Coufalovou
a Zdeňkem Junákem*

a 1984), *Golem* (1966), *Balada z hadrů* (1978), *Slaměný klobouk* (1980), *Nebe na zemi* (1982), *Osel a stín* (1988)... Múzické nadání Jiřího Tomka (schopnost zpívat, dobré pohybové dispozice, ovládnání hudebních nástrojů) předurčilo, aby se stal protagonistou komediálně muzikálního zaměření režiséra Richarda Mihuly, které směřovalo od kusů se zpěvy a tanci přes „rakousko-uherská šou“ až po pravidelná uvádění her muzikálového typu. V jedné z divácky nejoblíbenějších inscenací v historii DBM, v Nestroyově komedii *Lumpacivagabundus* (1969), dosáhl Tomek – v trojlístku chasníků s Jaroslavem Kunešem a Stanislavem Zindulkou – dalšího z vrcholů svého herectví té doby: jako Švec Knejp podal důkaz svého nesentimentálně věčného humoru, kořeněného životní hořkostí, a to v ostrém hereckém střihu, jímž obracel do hledíště rozličné polohy své role.

S úspěchem pak hrál přední role v muzikálech *Jimmy Shine* (Michael Leon; 1972), *Nejkrásnější válka* (Damianos; 1972), *Dva šlechtici veronští* (Vévoda milánský; 1975), *Muž z kraje La Mancha* (Sancho Panza; 1977), *Chicago* (Amos Hart; 1978), *Žebrácká opera* (Peachum; 1979), *Pipin* (Karel Veliký; 1981), *Žena roku* (Gérald; 1987) aj. Nicméně to nejvlastnější umělecké jádro, obestřené obalem různého druhu hravého herectví, spočívalo v jeho jemném smyslu pro bohatost sféry – obvykle, a nepřesně – nazývané charakterní. Úloha Obyčejného člověka v Boltově dramatu *Člověk pro všechny časy* (1964) jako by byla napsána přímo jemu „na tělo“. Ale skutečný herecký koncert rozehrál coby malý

Jiří Tomek
v inscenaci *Kean IV.*

perfidní cynik Magis v chytré Marceauově komedii *Vajíčko* (1965). Památnými se stala Tomkova ztvárnění Jindřicha Plantageneta v Anouilhově *Becketovi* (1970) či Richarda Egliho v Dürrenmattově *Franku V.* (1971). Od počátku sedmdesátých let platil Jiří Tomek v DBM za všestranně využitelného herce, za jednu z nemnoha osobností, na nichž bylo možno stavět repertoár. Nejlépe se mu však dařilo tam, kde měl prostor uplatnit svou optiku muže z ulice, tedy člověčinu jako pohled z hloubky lidské obyčejnosti, a jejím prostřednictvím velmi srozumitelně a naprosto pravdivě uměl své herecké postavy vyloučit. Byl to netoliko Starosta z Dürrenmattovy

Návštěvy staré dámy (1973), moudrý a nade vše lidský Strýc Sokrates z Nezvalových *Milenců v kiosku* (1974), Doktor Galén z Čapkovy *Bílé nemoci* (1975), herec Bendl z Daňkova dramatu *Válka vypukne po přestávce* (1976), trenér Radek z jiné Daňkovy hry *Střelec* (1978), Melichar z Langerovy *Dvaasedmdesátky* (1979) a desítky dalších, ale najmě Tartuffe (1980) z Molièrovy stejnojmenné komedie. Tartuffe byl tak trochu předčasným vyvrcholením hereckého umu Jiřího Tomka: žádné obligátní zosobnění samotného zla a pragmatického pokrytectví lepšího původu či podvodníka velkého stylu, nýbrž ztvárnění malého, nanejvýš důvěrně známého, a o to víc nebezpečného asociálního „darebáčka“. Galérii Tomkových hereckých výkonů následně uemocnila originální pojetí Plautova *Lišáka Pseudola* (1986), Holbergova *Jeppeho z vršku* (1990), trojice postav sluhů božích – zavilého Zachara z Boučkovy *Noci pastýřů* (1985), moudrého Kněze Kandelakiho ze *Zákonů věčnosti* Nodara Dumbadzeho (1986), anebo prohnáného a za peníze všeho schopného mnicha Timoteje z Macchiavelliho *Mandragory* (1991) atd. Z posledního desetiletí Tomkova účinkování na scéně Městského divadla Brno připomeňme zosobnění vysloužilého kaprála Ferrailлона z Feydeauovy frašky *Brouk v hlavě* (1996), titulní postavy z komedie Alaina Reynauda-Fourtona *Monsieur Amédée* (1997), Hraběte Rosenberga-Orsiniho z Shafferova dramatu *Amadeus* (1998), Vosmibratova z Ostrovského *Lesa* (1998), Plukovníka Jana Špičky (1999) v Mošově adaptaci muzikálu *My Fair Lady* (ze *Zelňáku*), Herše Lejbla Wolfa v muzikálu Stanislava Moši a Petra Urycha *Koločava* (2001), nebo znamenité výkony v úloze Seta Beckwitha v inscenaci O'Neillova dramatu *Smutek sluší Elektře* (2002) a v roli Důstojného pána Chasublea z Wildeovy komedie *Jak je důležité mít Filipa* (2003). Poslední jevištní postavou, kterou Jiří Tomek ztvárnil, byl Melvil, domácí učitel skotské královny, v inscenaci Schillerovy tragédie *Marie Stuartovna* (2006). Pak s pokorou jemu vlastní uznal, že choroba, která jej napadla, mu už nedovoluje, aby se důstojně zhostil dalších hereckých úkolů.

Paměťhodné stopy zanechal Jiří Tomek i na poli rozhlasu, televize, filmu, dabingu či pedagogiky. Z bezmála sedmdesáti televizních a filmových titulů s Tomkovou hereckou účastí vzpomeňme alespoň Skalského a Procházka *Anděla blažené smrti* (1965), Horanovo televizní zpracování směšné lásky Milana Kundery *Já truchlivý bůh* (1967), hororově laděný povídkový film *Pražské noci* (1968) v režii Miloše Makovce, Jiřího Brdečky a Evalda Schorma, televizní válečné drama *Brána k domovu* (1975) Jozefa Medveďa, *Romaneto* (1980) a *Dostih* (1981) režiséra Jaroslava Soukupa, Olmerovu komedii *Jako jed* (1985) či psychologický snímek Fera Feniče *Zvláštní bytosti* (1990). Vpravdě nezapomenutelným se stalo Tomkovo zosobnění jednoho z vykutáleného tria kolektivizátorů v legendárním filmu Vojtěcha Jasného *Všichni dobří rodáci* (1968). Pokud jde o umění dabingu, propůjčil hlas namátkou Jamesi Coburnovi, Jeanu-Paulu Belmondovi, Mickey Rooneymu, Dannymu DeVito, Laurenci Olivierovi, Richardu Burtonovi, Jasonu Robardsovi, Fredu Astaireovi, Spenceru Tracymu, Davidu Hemmingsovi, Anthony Quinovi, Williamu Conradovi (pamatujete televizní seriál *Jake a tlustoch?*) a mnoha dalším. Roku 1998 byl po zásluze odměněn Cenou Františka Filipovského za celoživotní mistrovství v dabingu. V roce 1986 se vrátil na svou Alma Mater jako pedagog: patnáct let pak zasvěcoval posluchače brněnské JAMU do tajů i do řemesla herectví. Nicméně: vedle rozsáhlé aktivity v rozhlase, televizi a ve filmu zůstával herec Jiří Tomek především věrným služebníkem Thálie i svého mateřského divadla. Nebylo pro něj „malých rolí“ a nebylo mu zatěžko, třeba jen ve zkratce, vyjadřovat lidské slzy a smích. Dlouhá léta stál spravedlivě na pozici prvního herce svého Městského divadla Brno. Odešel pan Herec a divadelní Múzy pláčou. Pláčeme i my, kteří jsme měli tu radost a čest být alespoň po jistý čas nablízku jeho hereckému mistrovství. Ty slzy nejsou ovšem výrazem slabosti, nýbrž obdivu a lásky.

Jiří Závěš

Na přípravě evropské premiéry muzikálu *Flashdance* spolupracoval také Igor Ondříček, který letos již desátým rokem šéfuje zpěvohernímu souboru MdB. Kromě toho, že je to jeden z nejvytíženějších herců této scény, jej baví i práce asistenta režie a od letošní sezóny nově i režiséra komediálního *Cabaretu jako Brno*, na kterém se podílí i autorsky. Soudě podle diváckých ohlasů, je ve všech oblastech velmi úspěšný.

Jako asistent režie už máte několik zkušeností, např. z inscenací Tři mušketýři, Síla zvyku, Mojžíš, Očistec a další. Co ale vlastně tato práce obnáší?

Asistent režie je prostě taková holka pro všechno. (*smích*) Podle pokynů režiséra zodpovídá za to: **Co** se bude v každém konkrétním termínu a s kým zkoušet, tedy za časový harmonogram. Co má v danou chvíli udělat choreograf, vedoucí dílen, rekvizitářka, osvětlovač, malíř nebo třeba stavěč kulis. A také co dělat, když nečekaně otěhotní některá z kolegyně (většinou ta nealternovaná). **Kde**, tedy na které zkušebně, na kterém jevišti a na které korepetitovně budou probíhat zkoušky, v případě alternací herců také obsazení zkoušek. Kde je nutno připravit zvukovou aparaturu nebo klavír, náznak scény a kde je potřeba rozmístit dané rekvizity.

Proč, např. proč nepřišel herec na zkoušku, proč není aparatura tam, kde má být, proč jsou místo obřích kleští na jevišti zubařské kleštičky (*smích*), proč orchestr nemá všechny hudební materiály, proč herec, který alternuje a měl večer představení, neví o změnách v aranžmá, které se provedly během večerní zkoušky, proč se pozdě rozjela přestavba na jevišti, proč je v hledišti zima, proč je v hledišti teplo, proč se někdo baví v zákulisí, proč světlo nesvítí kdy a kam má...

Povinnosti asistenta režie jsou tedy velice rozmanité!

V případě úspěchu inscenace je asistent režie zapomenut, v případě neúspěchu jako asistent skončil. Samozřejmě v nadsázce! (*smích*) Povinností asistenta režie je opravdu poměrně hodně, na druhou stranu je jedním z mála lidí, kteří jsou s režisérem od úplného počátku do úplného konce zkoušek inscenace. Často je to opravdu velmi zajímavý pro-

ČERT TĚ VEM

IGOR ONDRÍČEK

ces. Konkrétně na muzikálu *Flashdance*, kde je spousta tanečních, zpívaných i činoherních čísel, jsme kolikrát dokázali obsadit všechny zkušebny našeho divadla. Proto k mému duševnímu a fyzickému zdraví velmi přispělo, že byl po dobu nastudování muzikálu asistentem režie také Jakub Przebinda, na kterého je absolutní spoleh. Když spolupracujete s tak výbornou partou lidí, jako je v našem divadle, tak věřím i teď, týden před premiérou, že to bude skvělá podívaná. Pro nás, kteří jsme prožívali pubertu v 80. letech, je to výborný návrat do dob našeho dospívání!

Text: Bea Křížová, foto: jef Kratochvil

Očistec

muzikálová situační komedie

Hudební scéna

15. - 17. ŘÍJNA 2013

Kočky

legendární taneční muzikál

Hudební scéna

19. - 21. ŘÍJNA A 8. - 13. LISTOPADU 2013

Čarodějky z Eastwicku

muzikálová komedie

Hudební scéna

24. - 27. ŘÍJNA 2013

Zdenek Merta, Stanislav Moša: **OČISTEC**

II. díl hudební trilogie Osudová komedie, muzikálová situacní komedie

Volně na sebe navazující trilogie hudebního skladatele Zdenka Merty a libretisty a režiséra Stanislava Moši, obnášející tři díly – *Peško*, *Očistec* a *Ráj*, nás zaneše do ženského kláštera, který se stane útočištěm tří kamarádů, členů známé rockové kapely, skrývajících se tam v převlečení za jeptišky před mafiány usilujícími o jejich život. Svěrázní muzikanti, kteří mají velmi, velmi daleko k běžně mravnému vedení života, se musí v nových okolnostech zcela přizpůsobit zákonům řádu, který je přijal pod svou střechu, a ze dne na den tak zapomenout na všechny světské požitky, byť by byli každodenně vystavováni veškerým možným pokušením. Každá minuta jejich pobytu v tomto prostředí se jim stává čirým očistcem! Klášter zde však není místem služby a odříkání, je to i místo, ve kterém je po staletí pěstována hudba. Hudba samozřejmě na míle vzdálená od té, kterou doposud provozovali oni tři rockeři. Konfrontace dvou diametrálně odlišných přístupů k životu i k hudbě přináší kromě extrémního napětí, vnějších i vnitřních konfliktů, dramatických, zde však převážně komických nedorozumění, i inspiraci a iniciaci k možnostem obohatit a zkvalitnit život a mnohdy již i nejasně motivované každodenní mechanismy. A to jak v životě, tak i v hudbě.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Stanislav Slovák, Jiří Mach, Dušan Vitázek, Jaroslav Záděra, Alan Novotný, Hana Holišová, Andrea Březinová, Mária Lalková, Johana Gazdíková, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Markéta Sedláčková a další.

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot:

KOČKY

V historii muzikálového divadla neexistuje titul, který by provázelo tolik superlativů! Jedná se o nejdelé uváděný muzikál v historii londýnského West Endu i newyorské Broadwaye, který ve světě vidělo přes 67 milionů diváků! Ve svém domovském divadle New London Theatre byly *Kočky* uváděny celých 21 let! Muzikál získal nejprestížnější světové ocenění – dvakrát Grammy a sedm cen Tony, což jsou ceny znamenající ve světě hudby a divadla totéž co ve filmu Oscar. Lloyd Webber rád vzpomíná, jak mu v dětství jeho matka Jean často předčítala nádherné veršované pohádky o kočkách od Thomase Stearnse Eliota, nositele Nobelovy ceny za literaturu z roku 1948. Napsal

pak podle nich poetický taneční muzikál plný nádherné fantazie, který je zároveň jedním z realizačně nejnáročnějších divadelních děl. Umělecký soubor i technické podmínky Hudební scény MdB jsou pro výjimečnou inscenaci muzikálu *Kočky* jako stvořené...!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Alena Antalová nebo Hana Holišová, Aleš Slanina, Dušan Vitázek, Jiří Mach, Ondřej Studénka, Ivana Vaňková, Radka Coufalová, Petr Gazdík, Andrea Březinová nebo Svetlana Janotová a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

Román Johna Updika *Čarodějky z Eastwicu* se nejprve stal filmovým hitem společnosti Warner Brothers. Vzpomínáte na tři filmové představitelky zoufalých žen – na Cher či Michelle Pfeiffer a Susan Sarandon – znuděné žitím v malém městečku Eastwicu v New England? Rozhodnou se prožít něco výjimečného a přičarovat si muže po všech stránkách dokonalého – zábavného, inteligentního, pozorného, sexy etc. Zázračný ideál se jim skutečně zjeví, avšak v podobě dábla. Ve filmu tuto roli ztvárnil Jack Nicholson... Úspěchy filmové adaptace zaujaly světoznámého producenta Camerona Mackintoshe, jím pak byla oslovena autorská dvojice: John Dempsey (libreto a zpěvní texty) a Dana Rowe (hudba), aby napsali jevištní podobu díla. Dal tak podnět ke vzniku výborně napsaného muzikálového příběhu s vtipnými texty podněcnými podmanivou „čarodějnou“ hudbu, která úspěšně vtahuje posluchače do svých tenat. Charaktery jsou zde podány s patřičnou ironií i nadhledem. Tento muzikál, uvedený ve světové premiéře 18. 7. 2000 v londýnském divadle Drury Lane, vychází z nejlepších tradic klasického broadwayského muzikálu, které rozvíjí do skutku současné podoby. Městské divadlo Brno uvádí inscenaci od roku 2007 a od té doby patří k nejnavštěvovanějším také díky naprosto úchvatným hereckým výkonům hlavních představitelů. Petr Štěpán získal v roce 2008 za ztvárnění Darryla van Horna prestižní Cenu Thálie...

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Ivana Vaňková nebo Yveta Blanarovičová nebo Jana Musilová, Johana Gazdíková nebo Markéta Sedláčková, Radka Coufalová nebo Hana Holišová nebo Alena Antalová, Petr Gazdík nebo Petr Štěpán nebo Martin Havelka a další.

PROGRAM ŘÍJEN

Činoherní scéna

4.10. pá	14.00	Všemocný pan Krott	
4.10. pá	19.00	Všemocný pan Krott	A5
5.10. so	19.00	Všemocný pan Krott	P
6.10. ne	19.00	Všemocný pan Krott	
7.10. po	19.00	Všemocný pan Krott	AB1
8.10. út	19.00	Všemocný pan Krott	AB2
9.10. st	19.00	Všemocný pan Krott	AB3
10.10. čt	19.00	Všemocný pan Krott	AB4
11.10. pá	19.00	Zkrocení zlé ženy	
12.10. so	19.00	Zkrocení zlé ženy	
13.10. ne	19.00	Všemocný pan Krott	D
14.10. po	19.00	Všemocný pan Krott	A1
15.10. út	19.00	Všemocný pan Krott	A2
16.10. st	19.00	Jezinky a bezinky	Z2013
17.10. čt	19.00	Jezinky a bezinky	
18.10. pá	19.00	Donaha!	
19.10. so	14.00	Donaha!	
19.10. so	19.00	Donaha!	
20.10. ne	19.00	Donaha!	
21.10. po	19.00	Donaha!	
22.10. út	19.00	Donaha!	
23.10. st	19.00	Všemocný pan Krott	A3
24.10. čt	19.00	Všemocný pan Krott	A4
25.10. pá	19.00	Všemocný pan Krott	C5
26.10. so	19.00	Dokonalá svatba	
27.10. ne	18.00	Dokonalá svatba	
28.10. po	18.00	Škola základ života	
29.10. út	18.00	Škola základ života	
30.10. st	18.00	Brouk v hlavě	
31.10. čt	18.00	Brouk v hlavě	

Hudební scéna

1.10. út	19.00	Flashdance	A2/AB2
2.10. st	19.00	Flashdance	A3/AB3
3.10. čt	19.00	Flashdance	A4/AB4
4.10. pá	19.00	Flashdance	C5/E5
5.10. so	14.00	Flashdance	
5.10. so	19.00	Flashdance	A6/AB6
6.10. ne	14.00	Flashdance	
6.10. ne	19.00	Flashdance	
7.10. po	18.00	Flashdance	SP
8.10. út	19.00	Flashdance	C2/E2
9.10. st	19.00	Flashdance	
10.10. čt	19.00	Flashdance	C4
11.10. pá	19.00	Flashdance	A5/AB5
12.10. so	14.00	Flashdance	
12.10. so	19.00	Flashdance	
15.10. út	18.00	Očistec	PPP/P18
16.10. st	18.00	Očistec	PP1
17.10. čt	19.00	Očistec	
19.10. so	19.00	Kočky	
20.10. ne	14.00	Kočky	
20.10. ne	19.00	Kočky	
21.10. po	19.00	Kočky	
24.10. čt	19.00	Čarodějky z Eastwicku	
25.10. pá	18.00	Čarodějky z Eastwicku	
26.10. so	14.00	Čarodějky z Eastwicku	
26.10. so	19.00	Čarodějky z Eastwicku	
27.10. ne	18.00	Čarodějky z Eastwicku	
29.10. út	19.00	Chicago	
30.10. st	19.00	Chicago	
31.10. čt	18.00	Chicago	

PROGRAM LISTOPAD

Činoherní scéna

Hudební scéna

2.11. so	19.00	Cabaret jako Brno	
3.11. ne	19.00	Cabaret jako Brno	
4.11. po	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
5.11. út	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
6.11. st	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
7.11. čt	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
8.11. pá	19.00	Slečna Jairová	Dívaldo v Dlouhé
9.11. so	19.00	Donaha!	
10.11. ne	14.00	Donaha!	
10.11. ne	19.00	Donaha!	
11.11. po	19.00	Donaha!	
12.11. út	18.00	Donaha!	
13.11. st	19.00	Donaha!	
14.11. čt	18.00	Donaha!	
15.11. pá	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	zadáno
16.11. so	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
17.11. ne	14.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
17.11. ne	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
18.11. po	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
20.11. st	19.00	Jezinky a bezinky	
22.11. pá	19.00	Všemocný pan Krott	E5
23.11. so	19.00	Všemocný pan Krott	AB6
24.11. ne	19.00	Všemocný pan Krott	E7
29.11. pá	14.00	Podivný případ se psem	
29.11. pá	19.00	Podivný případ se psem	AB5
30.11. so	19.00	Podivný případ se psem	P

2.11. so	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
3.11. ne	14.00	Les Misérables (Bídníci)	
3.11. ne	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
4.11. po	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
5.11. út	18.00	Les Misérables (Bídníci)	
6.11. st	19.00	Les Misérables (Bídníci)	
8.11. pá	19.00	Kočky	zadáno
9.11. so	14.00	Kočky	
9.11. so	19.00	Kočky	
10.11. ne	18.00	Kočky	
11.11. po	19.00	Kočky	
12.11. út	18.00	Kočky	
13.11. st	19.00	Kočky	
15.11. pá	19.00	Funny Girl	
16.11. so	14.00	Funny Girl	
16.11. so	19.00	Funny Girl	
17.11. ne	18.00	Funny Girl	
19.11. út	19.00	Zorro	
20.11. st	19.00	Zorro	
21.11. čt	18.00	Zorro	
22.11. pá	18.00	Zorro	
23.11. so	14.00	Zorro	
23.11. so	19.00	Zorro	
24.11. ne	14.00	Zorro	
25.11. po	19.00	Cikáni jdou do nebe	zadáno
28.11. čt	19.00	Jekyll a Hyde	R/X2013
29.11. pá	19.00	Jekyll a Hyde	Z/T2013
30.11. so	14.00	Jekyll a Hyde	
30.11. so	19.00	Jekyll a Hyde	A/M2013

Upozornění pro stávající abonenty Ročního předplatného

Své Roční předplatné pro rok 2014 si můžete obnovit od 1. do 25. října 2013 na komerčním oddělení divadla, Lidická 16, Brno, každý všední den od 9:00 do 16:30 hodin.

John Kander, Fred Ebb, Bob Fosse:

CHICAGO

Muzikál *Chicago* má všechno, co činí broadwayské produkce výjimečnými – až pohádkový příběh o slávě, štěstí, kráse, bohatství a láskách, to vše propojeno nesmrtelnými hity doprovázenými dech beroucími tanečními čísly. Bylo jen otázku času, kdy se toto fenomenální dílo vrátí na naše jeviště. Jeho česká premiéra se totiž konala právě v Divadle bratří Mrštíků v roce 1978, tedy tři roky po své americké premiéře. Satirický muzikál, kritizující zkorumpovanou a zločinnou a jazzem prodchnutou společnost dvacátých let v Chicagu, napsali podle hry Maurine Dallas Watkinsové Bob Fosse a Fred Ebb s hudbou Johna Kandra. Hlavní postavy, vražedkyně a po slávě toužící krásky Velma Kellyová a Roxie Hartová se setkávají v ženské věznici a s pomocí proslulého advokáta Billyho Flynnna zde všemi (především ženskými) zbraněmi bojují o přední stránky novin a titul „vražedkyně týdne“. Jiskřivý humor, humorná nadsázka i mrazivá atmosféra v muzikálu plném jazzu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Radka Coufalová, Petr Gazdík nebo Dušan Vitázek, Milan Němec nebo Lukáš Vlček, Alena Antalová nebo Markéta Sedláčková a další.

J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende:

ZORRO

Legendární příběh hrdiny „Zorra mstitele“ od chilské autorky Isabel Allende inspiroval hudební skupinu Gipsy Kings a jednoho z nejlepších londýnských hudebních aranžérů Johna Camerona, společně s autorem scénáře Stephenem Clarkem, kteří uvedli tento příběh jako muzikál na West Endu 15. července 2008. Ukázalo se, že vůbec první divadelní dramatizace tohoto příběhu souboje dobra a zla, lásky a vášně, navíc dramaticky prokromponovaná s takovými songy jako například *Bamboleo* či *Djovi Djoba* a mnoha dalšími zcela novými skladbami v rytmu flamenco, se rázem stala hitem sezóny s nominací hned na několik prestižních divadelních cen. Podmanivá hudba, jedinečná choreografická a akrobatická čísla a emocionálně nabitý romantický příběh – to vše je muzikál *Zorro*, který u nás měl svou českou premiéru!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Lukáš Janota, Johana Gazdíková nebo Viktoriá Matušová, Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Robert Jícha nebo Dušan Vitázek a další.

Alain Boublil, Claude-Michel Schönberg:

LES MISÉRABLES (BÍDNÍCI)

Tento muzikál byl k dnešnímu dni uveden ve více než padesáti světových metropolích: od pařížské premiéry v Palais des Sports v roce 1980 (v režii Roberta Hosseina) přes, pro dílo zlomovou, premiéru v Londýně v Barbican

Arts Centre v roce 1985 (v režii Trevora Nunn a Johna Cairda) a na Broadwayi v roce 1987, kde byl nominován na dvanáct cen Tony za nejlepší muzikál, hudbu, libreto etc., ale i Tokio, Budapešť, Reykjavík, Oslo, Melbourne, Vancouver, Vídeň, Madrid, Stockholm, Prahu (1992), Singapur, Tallinn či Bělehrad. Příběh o uprchlém galejníkovi Jeanu Valjeanovi, který vychází z Hugova slavného stejnojmenného románu (1862), našel naprosto adekvátní zpracování v jevištním ztvárnění, v němž se mistrně prolínají příběhy hlavního hrdiny, jeho neúnavného pronásledovatele, policejního komisaře Javerta, malé osiřelé Cosetty, která najde domov a posléze i lásku studenta Maria, zvrhle komické dvojice majitelů hospody Thénardiérových, kteří přezívají za všech režimů... To vše na pozadí bouřlivé doby, kdy v červenci 1830 v Paříži vyrostou barikády revoluce, jíž se mnozí hrdinové děje také účastní. Davové scény se střídají s intimními, láska se nenávisť a boj s naději v lepší svět.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Petr Gazdík nebo Jan Ježek, Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Markéta Sedláčková nebo Lenka Janíková nebo Hana Fialová, Jan Mazák nebo Tomáš Sagner, Marta Prokopová nebo Radka Coufalová, Jakub Uličník nebo Dušan Vitázek nebo Tomáš Novotný, Johana Gazdíková nebo Hana Holišová a další.

Julie Styne, Bob Merrill, Isobel Lennartová:

FUNNY GIRL

Tento slavný americký muzikálový titul měl premiéru na Broadwayi již v roce 1964, kde ihned zaznamenal fenomenální úspěch a hrál se více než třináctkrát. Od té doby příběh vaudevillové umělkyně Fanny Briceové uchvacuje diváky po celém světě. Jeho oblíbenost způsobil i stejnojmenný film z roku 1968 s Barbrou Streisandovou a Omarem Sharifem v hlavních rolích, za který světoznámá herečka získala Oscara, a nutno dodat, že tuto roli hrála také v divadelní premiéře. Strhující vyprávění o životě a velké lásce umělkyně a jejího manžela, hazardního hráče, je plné nezapomenutelných tanečních čísel a již zlidovělých melodií. Navíc je inspirováno skutečným příběhem herečky, tanečnice a zpěvačky, která se díky svému fenomenálnímu talentu a smyslu pro humor dokázala i přes počáteční nepřízeň osudu doslova proměnit z osklivého káčátka v zářící a oblíbenou hvězdu divadelních produkcí. Muzikál byl oceněn hned několika slavnými cenami Tony.

Režie: Pavel Fieber

Hrají: Radka Coufalová nebo Hana Holišová, Lukáš Vlček nebo Aleš Slanina, Igor Ondříček nebo Denny Ratajský, Zdeněk Junák nebo Ladislav Kolář, Hana Horká nebo Zdena Herfortová, Jana Musilová, Lenka Bartolčíková a další.

Les Misérables (Bídníci)

muzikál podle románu Victora Huga

Hudební scéna

2. - 6. LISTOPADU 2013

Funny Girl

muzikálová komedie

Hudební scéna

15. - 17. LISTOPADU 2013

Hudební scéna

Zorro

romantický historický muzikál

19. - 24. LISTOPADU 2013

NA SKLENIČCE

S VIKTÓRIÍ MATUŠOVOU

Viktória, řečená Viki, Matušovová je sice novou stálou členkou souboru MdB, nikoliv ale neznámou. Především z „hostující“ role Lucy v muzikálu *Jekyll a Hyde*, kterou získala na základě konkurzu, ji znají nejen kolegové, ale i diváci. Nicméně povídání nad skleničkou s bílým stříkem jsme začaly dotazníkově, aby představení mladé Slovenky se zrzavými vlasy, která se na pohled snaží marně svoji spontánnost utlumit „kantorskými“ brýlemi, bylo co nejpodrobnější.

Oblíbené zvíře?

Určitě si jednou, až budu mít dům, čas a všechno ostatní, co je k tomu potřebné, pořídím československého vlčáka.

Koníčky, tedy kromě zpěvu, tance, divadla...

Asi hudební nástroje. Hraju na housle, kytaru, flétnu, klavír, violu...

Prý i na fujaru?

Jo, taky. Děda ji má doma, tak jsem se na ni asi za dva dny naučila. Říká se, že dětem, které začnou brzy hrát na housle, což je nej-

Se Svetlanou Janotovou a Dariem v muzikálu Zorro, režie: Petr Gazdík

Odkud jste do Brna přišla?

Z malé vesničky Hontianske Nemce. Složitý název, mám tu s tím velké problémy, včera jsem to paní na zdravotní pojišťovně musela vyhláskovat. Narodila jsem se v Krupině, ale často jsme se s rodiči stěhovali. Vyrůstala jsem v Banskej Štiavnici, což je nádherné slovenské město, a nakonec jsme zakotvili v Nemciach, kde máme celou rodinu.

Vás se ještě můžu zeptat – kolik je vám let?

Můžete. Dvaadvacet a jsem na to hrdá.

Oblíbená barva?

Fialová. (Vzhledem k tomu, že má fialové náušnice, tričko a kalhoty, je to trochu zbytečná otázka.)

Oblíbená kniha?

To je těžké, mám hodně knih, které čtu... Teď jsem spíš objevila nového autora, který mne zaujal: Drunvalo Melchizedek a jeho *Prastaré tajemství květu života*.

těžší hudební nástroj, později nedělá problém hrát na všechno, co chytí do ruky. S houslemi jsem začínala, když mi bylo pět, tak možná proto...

Proč právě housle? Rodinné dědictví?

Sestra hrála na klavír, a když šla v šesti do „zušky“, rodiče se mě ptali, na co chci hrát já. A protože jsem v televizi viděla zrovna někoho s houslemi, ukázala jsem na ně. Shoda náhod.

Hrála jste dlouho, proč jste u houslí nezůstala?

Ještě když jsem se hlásila na konzervatoř do Bratislavy, přemýšlela jsem, jestli si mám vybrat housle, nebo herectví. A dala jsem se na herectví, protože jsem si nebyla jistá, jestli vydržím někde každý den stát a osm hodin cvičit. Já jsem velmi hyperaktivní člověk, potřebuji tančit, zpívat nebo hrát. Ale jsem vděčná rodičům, že to se mnou vydrželi,

a když se mi v pubertě moc hrát nechtělo, nutili mě. Totéž budu dělat se svými dětmi. Je dobře, když člověk umí na něco hrát.

Vaši rodiče se taky věnují umění?

Můj táta má podle mne největší hlas na světě – tedy po Petru Gazdíkovi... No, možná se mohou srovnávat...(směje se) Zpívá s různými cimbálovkami a dechovkou Sitňanka, ale jen pro radost. Umělecký talent mám po něm. A po mojí mamince mám určitě talent na pečení.

Jak vás přijali kolegové v divadle?

Díky Lucy v *Jekyllovi* a Luise v *Zorovi* už tu vlastně většinu znám. Nevím, jestli to mám říkat, ale proti jiným městům, kde jsem hrála, jsou tady vztahy mezi lidmi nejlepší.

rovi vypadl text, chtěla jsem improvizovat, ale napadala mě jen slovenština. Takže musím mluvit i v soukromí jen česky, aby se mi to zautomatizovalo.

Co vás na divadle nejvíc přitahuje?

To, že můžu být každý večer někdo jiný? Jo, to bude asi ono. Jsem trochu bláznivá Viki a často se mi stává, že mi režiséři říkají: Viki, miň, miň, uber. Tak se víc kontroluji, pro moji osobnost je to naplňující a jsem klidnější. Začínám se zkonsolidovávat – existuje takové slovo v češtině?

Na Slovensku ale nejste úplně neznámá. Vyhrála jste v soutěži Elán je Elán, kterou vysílala stanice Markíza. Co to vlastně bylo? Skupina Elán asi před pěti lety tímto způso-

V souboru je vlastně docela silná slovenská buňka. Držíte při sobě?

Neřešíme, kdo je jaké národnosti. Snad jen když se sejdeme, přehodíme... ne, vlastně prohodíme pár slov slovensky.

Čeština vám dělá problémy?

V textech ani ne, ale i když se snažím učit, při normálním hovoru to stoprocentní bude až tak za rok, za dva. Už se mi stalo, že mi v *Zor-*

bem vybírala představitele pro hlavní role do chystaného muzikálu, který neměli připravený. Po vítězství jsem sice byla každý den v novinách a každý třetí den v televizi, vydala jsem cédéčko, ale nakonec z projektu nic nebylo a nikde jsem nehrála. Dostudovala jsem konzervatoř a šla do Prahy, protože v Bratislavě nemáme žádné hudební divadlo. Tam jsem byla dva roky, než jsem skončila tady,

protože MdB je – podle mého názoru – nejlepší hudební divadlo v celé „Československé“ republice.

Podobných soutěží jste absolvovala víc?

Vyhrála jsem i Czech talent, myslím, že rok přede mnou zvítězil Tomáš Klus, a vloni jsme s mojí kapelou MooF vyhráli Music Talent Awards, kde jsem se stala zpěvačkou roku.

Takže muzikálová herečka, nebo sólová zpěvačka?

Je super každý večer hrát roli někoho jiného. Ale když jdu zpívat s MooF, tak je to zase jiné a je příjemné, když můžu zpívat jako já... Asi potřebuji to i to.

Na konci září má premiéru Flashdance, kde budete hrát roli Kiki, tanečnice

a kamarádky hlavní hrdinky Alex. Přípravovala jste se nějak jinak než třeba na Lucy?

Je to můj první projekt v angažmá a poprvé s panem ředitelem, takže jsem měla trochu strach. Navíc ani v *Jekyllovi*, ani v *Zorrovi* jsem tolik netancovala, takže jsem musela trochu zapracovat na fyzice a svých ochablých svalech. Začala jsem třeba pravidelně plavat, což jsem chtěla už dávno předtím.

Alex ve dne sváří, v noci tančí, aby si splnila svůj sen. Rozumíte tomu, že někdo chce tančit i za cenu takových obětí?

Kdyby ne, asi bych nebyla tady v MdB. Začala jsem zkoušet konkurzy už v sedmnácti, zatímco moji kolegové z konzervatoře ne. Jenže on každý z konkurzů je zkušenost, která člověka hodně naučí. A teď jsem jediná ze spolužáků, která dělá divadlo profesionálně. Ostatní taxikáři, učí děti na „zúškách“, ale nedělají tu práci, kterou jsme vystudovali. Takže já jsem šťastná a děkuji pánu bohu, že jsem se sem dostala.

Uvažovala jste vůbec někdy o jiném povolání? Mohla byste dělat něco jiného?

Asi v žádném případě. Nic jiného ani neumím. Možná rychle psát na počítači, ale to dnes umí i malé děti... Hlavně, radši zpívám, než mluvím. Lépe tak vyjádřím svoje emoce, než když je mám někomu slovně popsat.

Text: Jiřina Veselá,

foto: Peňa Kratochvilová, Jef Kratochvil

RECENZE: KOČKY

Legendární taneční muzikál britského skladatele Andrew Lloyd Webbera *Kočky* uvedlo v polovině května Městské divadlo v Brně. České verzi s textem Michaela Prostějovského dal novou koncepci režisér a principál souboru Stanislav Moša. Podrobnosti o ambiciózním projektu na brněnské Hudební scéně přináší ve své recenzi David Kroča.

Režijní koncepce Stanislava Moši představuje kočky nikoli jako pohádkové figury, ale jako hmatatelné lidské typy. Dějištěm tedy tentokrát není ani tradiční smetišť, ani stará půda, ale luxusní byt, kde právě probíhá velkolepý maškarní večírek. Na jevišti defilují lidé s lidskými problémy a v lidských kostýmech, jejich chování je však mnohdy animální až dost, a to nejen v přiznané hře na kočky. Choreografie Hany Kratochvilové a Anety Majerové se pokouší vyjádřit různé charaktery od mocipánů s pověstnými dlou-

Webberův muzikál *Kočky* vyniká neobyčejnou lehkostí, s níž diváka přivádí do světa nečekané obraznosti. Libreto podle Eliotovy *Praktické knihy o šikovných kočkách* je přitom tak jednoduché. Jednou za rok se čtyři kočky setkávají na svém kouzelném báli, kde vždy jedna z nich získává možnost znovu se narodit a prožít další život. Nejde tu o souvislý příběh, ale spíš o přehlídku charakterů: každá kočka totiž předvádí ostatním, že právě ona má být vyvolená.

hými dráčky až po opelichané zkrachovalé existence, a to často v kombinaci různých tanečních stylů. Zvířecí svět ovšem nejvíce připomínají animované projekce z dílny Petra Hlouška, na nichž se pohybují kočičí stíny nebo třeba svítí kočičí oči. Nejde o bezduchou zábavu se samoúčelnými efekty, jak si někdy muzikál představují domácí tvůrci. I efektní výstupy se sborovými čísly a světelnými kouzly mají svůj podtext a nezřídka i ironické vyznění. Lidé si tu hrají na kočky,

ale i na hvězdy, což je pro ty, kteří stojí nohama pevně na zemi, vždycky k pousmání. Brněnské *Kočky* těžší z bezvadného kolektivního výkonu, ale sólisty pochopitelně nelze pominout. Publikum tradičně čeká na interpretaci šlágru *Memory*. Připomeňme, že v českém prostředí jej poprvé zpíval už na počátku 80. let Karel Gott, tehdy ještě pod názvem *Bílá* a s textem Hany Zagorové. V překladu Michaela Prostějovského píseň nese název *Vzpomínky* a na jevišti zaznívá hned dvakrát, a to v podání Grizabelly, neboli kočky, jejíž „krásu

Mošova koncepce muzikálovým *Kočkám* sluší. Ačkoliv došlo k určitému zcivilnění a aktéry jsou pánové v kostýmech frajerů a dámy ve svůdných róbách, jejich svět je stejně plný iluzí, ale i neotřelé imaginace. Brněnská Hudební scéna má nový muzikálový hit, o jehož diváckém úspěchu není pochyb.

David Kroča, ČRo3 – Vltava, 29. 5. 2013

KOČKY KONEČNĚ V BRNĚ

Městské divadlo Brno si pro milovníky muzikálu připravilo skutečnou klasiku. Na prk-

spálil čas“. V této dojemné postavě alternují Alena Antalová a Hana Holišová, které na rozdíl od některých nejmenovaných interpretů této písně mají potřebný rozsah i příjemnou barvu hlasu. Viděl jsem představení s Alenou Antalovou, která zpívá o pomíjivosti krásy i lásky s velkými emocemi, ale také pokorně a věrohodně. Z řady pěvecky mimořádných výkonů si zmínku zaslouží určitě ještě alespoň Ivana Vaňková v úloze Demetry a Dušan Vítáček jako Rambajz-tágo.

nech MdB se od měsíce května 2013 rozezní tóny a melodie jednoho z nejznámějších a nejslavnějších muzikálů všech dob – *Koček*. Muzikál *Kočky* (*Cats*), který dobyl srdce milionů diváků, patří snad k nejhranějším muzikálům světa. A Městské divadlo Brno si jej připravilo v originální koncepci, takže se diváci mají na co těšit.

Maškarní ples lidí – koček

Stanislav Moša pojal *Kočky* tak trochu novátorsky po svém. Místo smetišť, kde se pů-

vodní verze odehrává, zvolil jako ústřední dějiště příběhu starou továrnu přeměněnou na moderní kočičí byt. Herci oproti originálu jako kočky působí jen v náznacích, neoplývají typickými kočičími atributy ani kostýmy. Daleko více připomínají lidské postavy, které si na kočky spíše hrají na velkém kočičím maškarním bále. Ale kdo by získal pocit, že tak přijde o atmosféru kočičího světa, nemusí být zklamaný. Mošův tým doplnil střízlivou, takřka neměnnou scénu Petra Hlouška o jeho projekce a ilustrace všudypřítomných koček, které kočičí atmosféru dokonale navozují. Choreografie dvojice Anety Majerové a Hany Kratochvilové je nápaditá a pečlivě propracovaná. Každou píseň slovíází našlapaná taneční vložka, od stepu, složitých tanečních prvků, akrobacie až třeba po párové tance. Kostýmy Andrey Kučerové jsou pestré, sexy a elegantní. Kostymérka Kučerová tak dokázala skloubit jednotlivé kostýmy s charakterovým rozpořádáním svých postav a zároveň zůstat na kočičí linii, ač bez výrazných kočičích prvků.

Semknutá Company

Samostatné výkony herců lze celkem obtížně

zhodnotit. Company působí jako semknutý celek, kde každá postava má své místo, ale i prostor pro vlastní interpretaci. Samozřejmě asi nezapomenutelně bude působit slavná skladba *Vzpomínky (Memory)*, ať již v podání Aleny Antalové (Grizabella) nebo Elišky Skálové (Jeminé). Diváky pobaví duet Mungodžeryho (Kristian Pekar) a Tinglangu (Jana Tesařová) plný akrobatických prvků nebo operní árie v podání Múze (Jonáš Florián) a Dželíny (Radka Coufalová). Samozřejmě hlavně divačky budou šilet z písní v podání Rambajz-tága (Dušan Vítázek) a Rozumbrada (Aleš Slanina). Vizuálně zajímavě působí kouzelnické číslo Abraka-máryfuka ve ztvárnění Roberta Urbana.

Kočky v provedení MdB nabízejí širokou škálu tanečních a pěveckých vystoupení v precizní choreografii a nabitě světelné show, s chytlavými písněmi a odpovídajícími hereckými výkony.

Kateřina Šebelová,

www.velkaepocha.sk, 15. 5. 2013

(psáno z premiéry 11. 5. a reprízy 26. 5. 2013)

CYRIL A METODĚJ POD KATEDRÁLOU

Zatímco většina scén má zasloužené volno, Městské divadlo Brno jako obvykle ani o prázdninách nezahálí. Kromě zahraničních muzikálových „spanilých jízď“, často realizovaných v plnění, pořádá již čtvrtým rokem večerní představení pod širým nebem také doma.

V součinnosti s Moravským zemským muzeem se řediteli Stanislavu Mošovi daří jevištními múzami oživit půvabný Biskupský dvůr v samotném centru Brna. Do romantického prostoru s krásným výhledem na osvětlené věže biskupské katedrály byly nejprve přeneseny inscenace z běžného repertoáru – letošního července tedy vlastní muzikál *Koločava*, vášnivá balada *Cikáni jdou do nebe* a do místních reálií i „hantecu“ transponovaná *My Fair Lady (ze Zelňáku)*. Loni se přímo pro Biskupský dvůr zrodilo taktéž původní historické drama *Baron Trenck*, dějem vázané k nejbližšímu okolí letní scény.

Nyní přišla úspěšná autorská trojice z *Trencka* – režisér Stanislav Slovák, dramaturg Jan

Šotkovský a představitel legendárního rakouského vojevůdce Petr Štěpán – s další novinou. Do oslav 1150. výročí příchodu soluňských věrozvěstů vhodně včlenili „scénickou vizi o moudrosti, lásce a naději“ *Cyril a Metoděj aneb Dobrodružství písmá*. Sedmidílný scénář kruhové kompozice s prologem a epilogem se soustřeďuje na posledních šest roků Konstantinova života – od příchodu bratrů (Viktor Skála, Ladislav Kolář) na Rastislavovu (Zdeněk Junák) Velkou Moravu přes vytvoření hlaholice i bohoslužebného jazyka až po obhajobu jejich mise před papežem.

Respektovaná dějepisná fakta s mozaikou politických peripetií, světských a církevních intrik, rituálů či bitev kontrapunkticky doplňuje „love story“ válečnicka Vojslava (Jakub Zedníček), budoucího mnicha Svojmíra (Vojtěch Blahuta) a citlivé venkovanky Vesny (Eliška Skálová). Snaze o symbolickou a metaforickou rovinu napomáhají projekce Petra Hlouška. Zalidněné činoherní výstupy postupují baletní evoluce Hany Kratochvilové, kdy skupina tanečnic na melodickou hudbu Karla Albrechta též ladně přemísťuje segmenty výpravy Jaroslava Milfajta.

Vít Závodský, Týdeník Rozhlas, 23. 7. 2013

SKVĚLÍ BRATŘI ZE SOLUNĚ

Inscenovaná historie

Nejočividnější je důvod pro vznik dramatu o slovanských věrozvěstech Cyrilovi a Metoděvi, totiž momentální 1150. výročí jejich příchodu na Velkou Moravu. Pro už tradiční letní scénu Městského divadla Brno hru podle historických reálií, s baletními vložkami a původní hudbou Karla Albrechta stvořil osvědčený tým Stana Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána. Skutečný příběh soluňských bratrů obohatili inscenátoři o souběžný románec lásky učeďníka obou bratrů s polopohanskou prostou dívkou. A povedlo se. Zcela vážně a herecky nanejvýš profesionálně podaný základní děj obohacuje skvělá scéna a samozřejmě i kouzelné prostředí Biskupského dvora s katedrálou na Petrově proti tmícímu se nebi. V tomhle profesně dokonalém ztvárnění obrazů z historie sedí skoro všechno. Představení dojmá i naplňuje.

Jana Soukupová, MF Dnes, 11. 7. 2013

Pokračování na str. 32

ZBLÍZKA

JOHANA GAZDÍKOVÁ

Jednou z jejích nejmilejších rolí je samotářská Eponine z muzikálu *Les Misérables (Bídničci)*, protože stejně jako ona má prý povahu spíše jako kluk. V určitém protipólu k Eponine před Johanou Gazdíkovou vystala postava Luisy – jež se jevila jako poněkud naivní dívka, která jen miluje Zorra, aniž by vůbec tušila, kdo se pod maskou skrývá.

Postavu Luisy jste pojala poněkud netradičně. Jak?

S Luisou jsem se vypořádávala velmi dlouho. Zpočátku jsem si myslela, že je naivní, ale později jsem zjistila, že tomu tak není. Myslím, že oproti klasickému pojetí této role ji hraji jako holku ošlehanou větrem. To, co totiž není v inscenaci nijak výrazně řečeno, a přesto to příběhu předchází, je Luisina šestiměsíční cesta lodí za Zorrem. Už to tedy nemůže být nesamostatná holčička, i když to tak někdy vyznívá. Třeba právě když Luisa Diega (Zorra) za maskou nepoznává.

Máte svůj osobitý recept na to, jak nastudování nové role co nejlépe zvládnout?

V každé naší herecké roli se odráží něco z nás, ale recept na to není. Od první čtené zkoušky se mi v hlavě rodí příběh a charakter dané postavy. Někdy však tu správnou cestu nalézám, až přijdou kostýmy, scéna, světla. Člověk tak může těsně před premiérou zjistit, jak nejlépe svou postavu ztvárnit. Své pocity totiž musíte také skloubit s režisérskou představou a než se vše semkne dohromady, nějakou chvíli to trvá. Pro mě je důležité řídit se vlastním citem.

Cítíte, že s narůstajícím počtem repríz se v pojetí svých rolí utvrzujete, a tím i zlepšujete?

Určitě ano. Herci na sebe lépe slyší, jsou uvolněnější a nemají už ten „premiérový stres“.

Muzikál Zorro měl přes léto svoji první open-air premiéru v jihomoravské Lednici. Dále se v létě reprízovali Bídničci, a to v lucemburském Wiltzu, kde jste tento muzikál uvedli dokonce v angličtině. Bylo to náročné?

Zpočátku jsme se toho lekli, ale nakonec to přes všechny naše obavy s výslovností a množ-

stvím textu dopadlo výborně. *Bídníci* se v angličtině výborně zpívají a v atmosféře tamějšího hradu to byl neuvěřitelně silný zážitek. Ještě teď je mi líto, že je nehrajeme vícekrát.

Ani se o tom neuvažuje? Třeba právě na brněnském jevišti Městského divadla?

Nevím, zda na to máme autorská práva. Ale doufám, že alespoň ještě jedno uvedení v angličtině by možné bylo. Třeba pro studenty či

Musím říct, že doposud jsem měla na režiséry štěstí, a proto vzpomínám ráda na všechny. I když nejradši mám ty naše. Jsem na ně zvyklá. (*smích*)

Platí to i u vašeho bratra Petra Gazdíka? Není na vás přísnější? Nebo naopak – je k vám shovívavější?

Je na mě velmi přísný. Na mě a na svou ženu. (*úsměv*) (*Ivana Vaňková, pozn. aut.*)

V každé roli se odráží něco z nás.

další případně zájemce. V angličtině je to opravdu krása.

Máte tyto letní produkce ráda?

Sice nám to trošku ubírá prázdniny, ale já jsem z letních zájezdů s Městským divadlem vždy nadšená. Zvlášť pokud máme možnost vycestovat ven, tak si to opravdu užívám. O nic se nemusím starat – dítě, psi... (*smích*) a mohu se soustředit jen na svůj výkon. A pokud je to například nové nastudování v angličtině, беру to jako určité studijní plus, kdy mohu pracovat sama na sobě.

Vaši první roli ve stávající sezóně je tanečnice Glorie v muzikálu *Flashdance*. Jak jste zvládla sladit tanec se zpěvem?

Pohybově je to náročné, na tom jsme si opravdu mákli. I když musím říct, že tam toho nemám tanečně tolik jako hlavní postava Alex. Role Glorie je moc pěkná, má v inscenaci i svůj vlastní příběh.

Na jevišti jste se objevovala už jako malá – díky své mamince Janě Gazdíkové. Vzpomínáte si ještě na inscenaci *Modrý pták*, kterou v roce 1992 režíroval v Mahenově divadle Peter Scherhauser?

Samozřejmě! Nejvíc si pamatuji na to, jak nám opakoval, že musíme hrát „opravdově“. V televizi tehdy běžel seriál *Pevnost Boyard* a on nám stále zdůrazňoval: „Děcka, to musíte hrát, jako když oni jsou v té Pevnosti Boyard. Jako prostě opravdově. Vidíte tam pavouky a vy se jich opravdově bojíte! Byl zkrátka úžasný. A stejně dobře si pamatuji i na Mirka Etzlera, který hrál psa. To bylo ale zase proto, že jsem do něj byla platonicky zamilovaná. (*smích*)

Na jaká další výjimečná setkání s režiséry ráda vzpomínáte?

Tvrdí totiž, že když chce po ostatních, aby byli dobří, my musíme být nejlepší. Za jeho práci si ho velmi vážím a pracuji s ním ráda. Moje první větší spolupráce s ním přitom nebyla nijak lehká. Režíroval autorský muzikál *Balada o lásce* (premiéra červen 2009, pozn. aut.) a děj nebylo vůbec jednoduché ztvárnit. Tehdy jsme se hodně hádali, ale současně se to mezi námi nějak zlomilo a pracuje se nám spolu dobře. A s dalšími inscenacemi a s přibývajícím věkem je to jen a jen lepší. (*úsměv*)

*Text: Markéta Stulířová,
foto: jeř Kratochvíl, Tino Kratochvíl*

„LES MISÉRABLES“ NA FESTIVALU VE WILTZU

Produkce Městského divadla Brno – Jediněčná lahůdka

Poté, co filmová verze muzikálu ještě před několika málo měsíci přilákala do kin nespočet diváků, nabídně v těchto dnech festival ve Wiltzu mimořádnou lahůdku – poprvé zde bude uvedena muzikálová verze *Les Misérables*.

Už několik let jsou muzikály důležitou programovou součástí festivalu ve Wiltzu a po velkém úspěchu *West Side Story* v loňském roce se letos jeho organizátoři rozhodli pro další muzikálovou klasiku, muzikál *Les Misérables*, který vychází ze stejnojmenné románové předlohy Victora Huga.

Čtvrtečního večera zavedlo Městské divadlo Brno (Česká republika) pod uměleckým vedením Stanislava Moši diváky do Francie začátku 19. století. Amfiteátr před historickým zámkem ve Wiltzu nabídl společně s vykonstruovanou scénou působivou kulisu pro téměř tříhodinové představení. Díky aktivnímu zapojení historického pozadí jako pro-

jekční plochy pro působivé projekce a také jako případné části jeviště vznikla trojrozměrná scenérie, která diváky zcela pohltila. Stejně razantně jako děj se měnila i scéna, ve které bylo zejména v druhém jednání možno najít jednoznačné souvislosti se slavnými díly Delacroixe. Čím více večer pokročil, tím lepší atmosféru představení mělo, protože s narůstající tmou se zdálo, že se scéna mění jakoby kouzlem.

Představitel s mocným hlasem

Avšak nejen podařená scéna přispěla k úspěchu představení; byly to především velkolepé výkony muzikálového souboru, které přesvědčily na celé čáře. Petr Gazdík, který ten večer ztvárnil Jeana Valjeana, dosáhl se svým zvučným hlasem i do nejvzdálenějších řad. Důstojného protivníka našel v Lukáši Vlčkovi jako Javertovi, oba dva excelovali v hlavních rolích a předvedli strhující souboj. V dalších rolích přesvědčili Robert Jícha a Jana Musilová, kteří s viditelným potěšením ztvárnili hrabivé hospodské Thénardierovy, a také Dušan Vitázek jako Marius a Jiří Mach jako Enjolras. Kromě Johany Gazdíkové v roli Eponiny dojmala publikum také Kateřina Kolčavová v roli malé Cosetty. Jednoduché melodie a známé songy se postaraly o zbytek a zavedly posluchače do světa „bídníků“.

Různé barvy hlasů se zejména ve sborových pasážích spojovaly do mocného celku. Velká pochvala patří orchestru pod vedením Dana Kalouska, který hlasově dobře vybaveným sólistům vždy poskytoval adekvátní hudební doprovod a soubor po celé představení doprovázel.

Na konci večera odměnilo publikum mimořádné výkony představitelů a muzikantů bouřlivým potleskem a ovacemi ve stoje. Důstojné zakončení tohoto veskrze podařeného večera pod širým nebem.

Jessica Nockles, Luxemburger Wort

ZÁVĚR JAKO KORUNOVACE

Muzikál „Les Misérables“ uzavřel letošní festival pod širým nebem ve Wiltzu

Muzikál vychází ze stejnojmenného románu Victora Huga. Hudbu napsal Claude-Michel

Schönberg, libreto Alain Boublil. Městské divadlo Brno dokázalo, jako už v předchozích letech, že jeho verze muzikálu v ničem nezaostává za produkcí West Endu a Broadwaye. V originálním anglickém jazyce a s titulky v němčině a francouzštině se soubor profesionálně postaral o prvotřídní zábavu. Minulý rok nadchl svým představením *West Side Story*.

Několikaminutový potlesk

Všechny hlavní role byly obsazeny mimořádně nadanými zpěváky a herci, kteří přesvědčili jak zpěvem, tak emocemi. Jak Valjean a Javert, tak také Marius byli velmi impozantní. Z mocného hlasu sboru naskakovala husí kůže. Zvláštní pochvalu zaslouží Eponina, která svým projevem dovedla publikum téměř k slzám. Také obě dvě děti, Cosetta a chlapec z ulice Gavroche, diváky nadchly. Thénardierovi se postarali o smích a přesvědčily také výkony Fantiny a Cosetty. Orchester vedený Danem Kalouskem zpěv perfektně doprovázel. Kostýmy byly dobově přesné a dokázaly diváky přenést do Francie devatenáctého století.

Krátce po půlnoci představení skončilo a nadšení diváci se zvedli ze sedadel, aby souboru poděkovali několikaminutovým potleskem a ovacemi.

Anne Robert, Tageblatt, 29. 7. 2013

Andrew Lloyd Webber, Thomas Stearns Eliot / **KOKY**
Terence McNally, David Yazbek / **DONAHAI**
S. Slovák, J. Šotkovský, P. Štěpán / **CYRIL A METODĚJ**

Něvyraznější tvůrčí počín
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plakát, program atp.)

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtněte)
Seneca / **FAIDRA**
Jule Styne, Bob Merrill, Isobel Lemartrová / **FUNNY GIRL**
Milan Kundera / **JAKUB A JEHO PÁN**

Joseph Kesselring / **JEZINKY A BEZINKY**
Zdeněk Měra, Stanislav Moša / **OČIŠTEC**
Klaus Mann, Ariane Mnouchkine / **MEFISTO**
J. Cameron, S. Clark, H. Edmundson, I. Allende / **ZORRO**

KŘÍDLA 2012/2013

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Jméno:

.....

Adresa, (e-mail):

.....

Anketní lístek

vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2013

Městské divadlo Brno,
Lidická 16, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 410
e-mail: komercni@mdb.cz

Flashdance *The Musical*

Režie **Stanislav Moša**

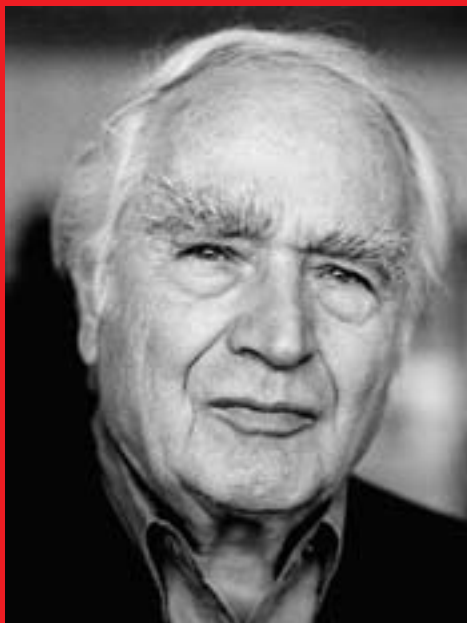
Choreografie **Igor Barberić**
Aneta Majerová

28. ZÁŘÍ 2013

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

VŠEMOCNÝ PAN KROTT

Rekviem za nesmrtelného

U nás ne příliš známý Martin Walser (1927) patří mezi nejvýznamnější představitele německé poválečné literatury. Napsal řadu bilancujících románů, proslul jako dramatik a neoddelitelnou součástí jeho tvorby je esejistika. V padesátých a šedesátých letech byl členem vlivného literárního sdružení mladých západoněmeckých intelektuálů Skupina 47 (mimo jiné společně s Günterem Grassem či Heinrichem Böllem). Po celý život se vždy velmi jasně a mnohdy značně kontroverzně vyjadřuje k aktuálnímu a společenskému dění v Německu. I ve svých pětadesáti letech je stále jedním z nejvlivnějších německých intelektuálů.

Dramatickému žánru se Walser začal věnovat počátkem šedesátých let, kdy měl už za sebou několik románů i léta práce pro rozhlas. Především romány *Philippsburské svazky manželské* (1957) a *Poločas* (1960), v nichž velice kriticky ukazuje kolik prázdnoty, jalo-
vosti a falešných hodnot s sebou přináší tehdy

vrcholící německý „hospodářský zázrak“, mu přinesly mimořádnou pozornost čtenářů i kritiků. Svou první divadelní hru *Zajížďka* napsal v roce 1961. Následovala dramata *Dub a angora: německá kronika*, *Smrtihlav* (hru uvedlo v minulé sezóně ostravské Národní divadlo) a komedie *Všemocný pan Krott* s podtitulem *Rekviem za nesmrtelného*, která je opět sžíravou karikaturou západoněmecké společnosti blahobytu.

Tato mimořádně vydařená černá komedie o „všemocném“ panu Krottovi, jenž už se může srovnávat pouze s Bohem, je satirickým podobenstvím o kapitalismu, který ne a ne zemřít. Starý finanční magnát Krott tráví sklonek svého života na terase luxusního vysokohorského hotelu společně se svou ženou Elfičkou a její sestrou a sokyní Mafaldou. Pečují o ně číšník Ludvík, jeho žena Róza a jejich syn Jenda, kteří jim pomáhají simulovat plnohodnotný život. Krottovým životním krédem vždy bylo, že se všechno musí vyplatit. A protože ví, že on už se světu nevyplatí, čeká na někoho, kdo by s ním konečně zúčtoval. Jeho odpůrci k němu však mají pořád příliš velký respekt. A tak se v apartmánu této živé mrtvoly pouze hromadí rakve s ostatky jiných...

Hra měla premiéru na konci roku 1963 ve Württemberském státním divadle ve Stuttgartu. U nás dosud nebyla uvedena.

V Městském divadle Brno ji pohostinsky nastudovala jako svou již desátou zdejší inscenaci režisérka **Hana Burešová** v překladu **Jiřího Stacha** a v dramaturgii **Štěpána Otčenáška**. Autorem scény je **Tomáš Rusín**, kostýmy navrhla **Zuzana Štefunková-Rusínová**. V hlavních rolích vystoupí **Jan Mazák** (Krott) a **Michal Isteník** (Ludvík). V dalších rolích uvidí diváci **Irenu Konvalinovou**, **Lucii Zedníčkovou**, **Vojtěcha Blahutu**, **Viktora Skálu** a **Rastislava Gajdoše**.

**Česká premiéra proběhne 5. a 6. října na Či-
noherní scéně Městského divadla.**

-šo-

S Jiřím Tomkem, předním hercem našeho souboru, jsme se rozloučili 5. září.

Po pietním aktu na Činoherní scéně jsme naposledy vzdali hold této významné herecké osobnosti v obřadní síni krematoria.

Zdenek Merta usedl za klavír na osmém nadačním večeru fondu Pro Panacea a společně s kytarovým virtuosem Lubomírem Brabcem rozezněli večer ve vile Tugendhat svým uměním.

V rámci večerů na Divadelní dvoraně zahrála 27. srpna kapela Jaroslava Záděry „Děti kapitána Morgana“ v pořadu nazvaném I když jsme tak trochu každý jiný člověk.

Letní aktivity na Divadelním dvoře a terase Jardín pokračovaly akcemi Burčákobraní a festivalem Theatrum vinum. Večery uváděla dvojice Mária Lalková a Michal Isteník.

Jako doprovodný program zazněly ukázky z muzikálů v podání Ivany Vaňkové, Jiřiho Macha a Radky Coufalové.

Na Burčákobraní jsme zastihli i herce Jakuba Uličníka s rodinou.

Léto ve svém bydlišti v Modřicích věnoval režisér Stano Slovák fotbalovému dorostu, který poctivě trénuje.

Markétka Sedláčková svého muže (Stana Slovák) na hřišti láskyplně podporuje.

Petr Gazdík režijně připravuje uvedení muzikálu Zorra v pražské Hybernii. Při práci se sešli s Romanem Vojtkem.

Na pražském uvedení Zorra se budou podílet členové našeho souboru i pražští umělci.

Nebudou chybět ani dámy Ivana Vaňková a Viktória Matušová.

Se svými bývalými kolegy si opět rád zahraje Roman Vojtek.

Pražské publikum bude tleskat také naší hvězdě – Ivaně Vaňkové.

Na zahradě opatství na Starém Brně oslavil své kulaté narozeniny pan Stanislav Michalík za účasti přátel z našeho divadla, připítek pronesl Petr Gazdík.

Stanislavu Michalíkovi pogratalovala i Radka Coufalová a věnovala mu své dílko – jeden z obrazů, které v současnosti vystavuje v restauraci Brabander.

PARTNEŘI DIVADLA

AutoCont

ŽSD

AQUAdem s.r.o.

e-on

Z STUDIO

BUSINESS CENTRE
VIDEŇSKÁ

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

Rexroth
Bosch Group

29. – 31. října 2013
na
Hudební scéně
CHICAGO
krimi muzikál

Příběh, který se odehrává v Chicagu ve 20. letech, se zakládá na skutečné historce. Novinářka listu *Chicago Tribune* Maurine Dallas Watkinsová se nechala inspirovat dvěma opravdovými vražedkyněmi, které ač prokazatelně zločiny spáchaly, za ně potom sílou mediálního tlaku nebyly odsouzeny. Na konci října necháme na jevišti Hudební scéně znovu ožít příběh Roxie Hartové a Velmy Kellyové, sexy vražedkyně, kterým společenská atmosféra, v níž dominuje touha po senzaci, umožní splnit si svůj sen a stanou se miláčky kabaretního publika. Satirický muzikál o korupci, síle médií, falešné morálce a především jazzu!

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrof
103.4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

Ring
plakátovací plochy

DOKOŘÁN ŘÍJEN 2013
Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 301

Tel./Fax: +420 533 316 410

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvíl

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek

Lidická 16, 602 00 Brno

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

187. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 10. 9. 2013

Náklad 7 000 ks

Titulní strana

kresba: Petr Hloušek

CONY®
CZ

Hudební skladatel a dirigent orchestru MdB. Foto: jeř Kratochvíl

Karel Cón

